

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ความเคยชินของธรรมในใจพาให้กันไป

เรื่องกรรมฐานออกภาวนาเพื่อชำระกิเลส สมัยพ่อแม่ครูอาจารย์เราเท่าที่เราได้เห็นประจักษ์กับหูกับตาของเรานี้ ท่านไม่สนใจอะไรกับเรื่องการอยู่การกิน ให้อวมะขามป้อม-สมอก็พูดเฉยๆ ท่านไม่สนใจ แต่ตามตำรับตำรามิ มะขามป้อม-สมออะไร ฉันในเวลาวิกาลแต่ไม่เห็นท่านสนใจนะ นี่ละจิตใจถ้าได้เน้นหนักกับธรรมแล้วจะไม่มီးอะไรกวนใจ มีแต่กิริยาอาการทุกอย่างเพื่ออรรถเพื่อธรรมๆ ล้วนๆ ทีนี้กิเลสมันจะยกเมฆมาจากไหนมันจึงจะไม่หมดไม่ลื่น ไม่เหือดไม่แห้งไปได้ มันต้องหมด ก็วิตทุกวัน ขนทุกวันขนกิเลสออก น้ำอ้อย น้ำตาล พวกน้ำชา กาแฟ ไม่มี ดูท่านไม่สนใจเสียด้วย ประกอบกับมันไม่ค่อยมี ถึงมีท่านก็ไม่สนใจ พอฉันเสร็จแล้วท่านนั้นพอ ท่านไม่ยุ่งกับอะไร

อย่างเราเข้ามาคละเคล้ากับเพื่อนกับฝูงที่ให้ชื่อให้นามว่าพระกรรมฐาน นี่มาเราไม่ได้มาด้วยความนอบนอใจนะ หัวใจดวงนี้ไม่เคยคั่นกับสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุ ถึงกิริยาจะแสดงออกในวิธีใดอาการใดก็ตาม จิตไม่ได้คั่น จิตไม่มีอะไรที่จะคั่นในสามแดนโลกธาตุ ทีนี้จะดูอะไรมันจึงดูด้วยสติปัญญาๆ ด้วยการพินิจพิจารณา ไม่ใช่แบบกิเลส ตัณหาพาหุ พาเคลือบพาไหว พาอยู่พากิน ซึ่งเมื่อพอไม่มี ท่านผู้มีธรรมบังคับจิตใจ หรือมีธรรมในใจนี้ท่านไม่ได้ตื่นกับอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างจะมีมากมีน้อยท่านไม่ตื่นตื่นไม่ตื่น จะทำอะไรก็ไม่ตื่น เมื่อถึงขั้นพอตัวของธรรมแล้วพอดืออยู่กับธรรมทั้งหมด ไม่มีอะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าความพอดีของธรรม

เพราะฉะนั้นกิริยาอาการอะไรที่แสดงธรรมๆ จึงรู้ได้ทันทีๆ สำหรับผู้มีใจเป็นธรรม และเป็นธรรมเต็มหัวใจแล้วไม่คั่นกับอะไร นี่พูดจริงๆ จะว่าคละเคล้าอยู่กับโลกกับสงสารกับสมาคมต่างๆ ใจดวงนี้ไม่ได้คั่นกับสิ่งใดนะ ไปที่ไหนมันจะดูมันจะสอดจะแทรกด้วยความเป็นธรรม มันจะดูทุกแง่ทุกมุม ตลอดถึงหมู่เพื่อนที่มาอยู่ร่วมกัน เวลามาขบมาฉันร่วมกันนี้มีใครรู้ใหม่ว่านี้ดูตลอด นั้น ทางนั้นก็มูมมามๆ ผู้มีนิสัยมูมมาม นิสัยตะกละตะกลาม นิสัยสวยงามมันก็จะแสดงออกในเวลานั้น ทีนี้ธรรมนี้จับไปหมดเลย ดูหมด ละเอียดหมด ส่วนมากได้แต่ความท้อใจ จะได้ความอนุโมทนาสาธุการนี้ มีน้อยมาก

นี่ละเรื่องของกิเลสเหยียบธรรม ผู้ปฏิบัติธรรมตัวเองก็ว่าปฏิบัติและออกหน้าออกตาว่าปฏิบัติธรรม แต่ธรรมเหยียบหัวใจอยู่ตลอดเวลาไม่รู้ ธรรมขึ้นอยู่บนหัวใจ

ขึ้นอยู่บนคอบนหัวใจไม่รู้ ไม่ได้ยกตนข่มท่าน เอาธรรมมา เราก็กราบธรรม ธรรมสูง เรากกราบธรรมที่เป็นของสูงเลิศเลอ แล้วเอานั้นละจับดูทุกอย่าง เราไม่เอาตัวเราจับ เพราะเรากับเพื่อนฝูงกับใครๆ มันก็พอๆ กัน ต้องเอาธรรมมาจับมาดูมันถึงได้เห็น ละเอียดลออทุกอย่างๆ นี่ละที่ว่าธรรม โลกยอมรับ ยอมรับอย่างนี้เอง คือไม่มีอะไรเหนือธรรม ธรรมเข้าตรงไหนงามตา งามใจ งามหู พุดออกมาจะเป็นกิริยาได้ออกมาเป็นธรรมล้วนๆ ยึดเป็นคติตัวอย่างได้ นี้เรียกว่าธรรม

พ่อแม่ครูจารย์ท่านเคยเล่าแย็บเดี่ยวเท่านั้นละ เราก็ไม่ได้มีละเรื่องการฉันซ้อนในบาตรของพระผู้ฉันในบาตรนะ เราก็ไม่ได้ฉันละฉันซ้อน แต่เวลาไปอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มันมันจึงได้คิด ท่านพุดขึ้นมาลอยๆ คำว่าลอยในคำพุดนี้ลอยจริง แต่รสชาติของคำว่าลอยอยู่ในนั้นลึกซึ้งมาก ท่านว่าพระกรรมฐานเราฉันอะไรต้องฉันด้วยความเป็นธรรม ไม่ให้มีกิเลสตัณหาเข้ามาเหยียบย่ำทำลายลึ้น ทำลายปาก ทำลายหัวใจให้เป็นความทะเยอทะยานตื่นเต้นไปกับอาหารการขบการฉันทั้งหลาย ท่านว่าอย่างนั้น

หิวก็ยอมรับว่าหิวตามธาตุชั้นนี้เพราะเป็นสมมุติด้วยกัน แต่จิตใจเป็นเครื่องสกัดลัดต้อน เป็นเบรกห้ามล้อ นั้นฟังซิ ไม่ให้สิ่งเหล่านี้ห่อเหิมมันจะห่อเหิมไปไม่ได้ ท่านว่าอย่างนั้น เราไม่ลืมนะไปหาท่านที่แรกท่านพุด เพราะจ่ออยู่แล้วที่จะยึดจะเกาะอรรถธรรมของท่าน ฉันก็สักแต่ว่าฉันพอเหยี่ยวธาตุชั้นนี้ไปเท่านั้น ไม่ได้ฉันด้วยความฟุ้งเพื่อห่อเหิม หลงลึ้นหลงปากหลงรสหลงชาติอะไรไปอย่างโลกทั้งหลายเขาเป็นกัน นักธรรมะต้องเป็นผู้รู้เนื้อรู้ตัวเสมอ อาหารมีมากมีน้อยก็รู้ว่ามากมีน้อย แต่ไม่ตื่น นั่นหักห้ามตลอด

จากนั้นท่านก็วนเข้ามาหาการฉันในบาตร การฉันในบาตรมันสะอาดใจ ท่านว่าอย่างนั้น การเอาซ้อนตักอาหารในบาตร คือเอาซ้อนตักอาหารอยู่ในบาตรมาฉันนี้ ท่านพุดจุดนี้สะท้อนหน้ากันนะ ท่านว่าพระเรามาฉันจังหัน พระก็หมายถึงพระปฏิบัติเพื่อกำจัดกิเลส มาฉันจังหัน อาหารในบาตรสักแต่ว่าพอเป็นไปเท่านั้น ไม่ได้มีอะไรเลิศเลอ ยิ่งกว่าธรรม ฉันลงไปพอยังอัตภาพให้เป็นไป อาหารจะประณีตบรรจงขนาดไหนก็พอดีกันกับธาตุกับชั้นนี้อยู่แล้ว ท่านว่า จะเป็นสูงเป็นต่ำขนาดไหนธาตุชั้นนี้รับได้พอดีด้วยกันทั้งนั้น พอยังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่งๆ ไม่มีอะไรเลิศเลอกว่ากัน พอที่จะเสาะแสวงหาด้วยการลืมนเนื้อลืมนตัวเกี่ยวกับเรื่องอาหารการกิน ท่านว่าอย่างนั้น

แล้วที่นี้ยื่นเข้ามาอีก ผู้ฉันจังหันสำหรับพระกรรมฐานเราก็เพื่อจะเห็นโทษเห็นภัยในความเคลื่อนไหวทุกอย่าง สุดท้ายก็ลงมากการขบการฉัน เวลาขบฉันนี้เอาอาหารเอาอะไรลงในบาตรแล้วยังเอาซ้อนลงไปตักในบาตรมาฉันอีกนี้ มันเลยกลายเป็นขุนนางสดๆ ร้อนๆ ขึ้นในท่ามกลางกรรมฐาน ท่านว่าอย่างนี้นะ เราไม่ลืมน มันกลายเป็น

พระขุนนางสดๆ ร้อนๆ ขึ้นในท่ามกลางธรรมของผู้ฉันในบาตร เรียกว่าไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย ขวางธรรม ท่านคิดอย่างนั้น นี่ท่านเล่าออกมาจะ

เวลาไปก็ไม่เห็นท่านเอาช้อนตักในบาตรฉันนะ ไม่เห็น แต่เวลาท่านพูดออกมา นี่สะเทือนใจหนัก ขาดสะบั้นเลยเราตั้งแต่บัดนั้นมา เรื่องเอาช้อนตักอาหารในบาตรมาฉันไม่มีเลยเพราะมันถึงใจ มีอันนี้ไว้สำหรับเหล่านี้ ท่านว่าอย่างนั้น จะไปหาเจ้าขุนมูลนาย-พระขุนนางมาจากไหน มาตั้งอยู่ในกลางบาตรเวลาฉันในบาตร ท่านว่าอย่างนั้น เราเลยสะเทือนใจหนัก เราก็มิเคยเพราะเพิ่งออกมาปฏิบัติ ก็ไม่เคยเอาช้อนตักอาหารในบาตรฉันเลย ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้

มันก็เป็นความเคยชินในธาตุในชั้นธในจิตใจ อันนี้เป็นธรรมชาติพอดี มีฉันเข้าไปๆ พอเหมาะพอดีกับความจำเป็นระหว่างธาตุชั้นธกับอาหารบำรุงกันเท่านั้นพอไม่ให้เลยจากนั้นไป จับติดเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่เคยมี สำหรับเราเองเพิ่งออกก็ยังไม่รู้เรื่อง รู้ราวอะไร พอออกไปก็ไปเห็นอย่างนั้น แล้วเวลามาฉันกับหมู่กับเพื่อนนี้ดู เวลาพระเณรที่เป็นวงกรรมฐานมาคละเคล้ากันเป็นอย่างไร มันปิดไม่อยู่ มันจะเอาภูเขาทำลูกมาปิดก็ไม่อยู่ ปิดสติปัญญาที่จะสอดส่องดูแลในความเคลื่อนไหวของเพื่อนฝูงนี้เราดู เราไม่ได้คุยเราดูจริงๆ

เวลามีพระกรรมฐานมารวมกันเป็นอย่างไร นิสัยดั้งเดิมเป็นมาอย่างไรมันจะมาแสดงในท่ามกลาง มาแสดงอะไรก็ได้เห็นได้ชัดเจนๆ ว่าเคยฉันมาอย่างไรเคยทำอย่างไรก็เป็นมาอย่างนั้นเรื่อยๆ มันบอกในเวลาออกมาซุ่มนุมนกัน ว่ากรรมฐานเราเคร่งครัดหรือไม่เคร่งครัด เราพูดเฉพาะวงกรรมฐาน เราไปในวงกรรมฐานรู้สึกว่าย่อนใจ เฉพาะอย่างยิ่งเช่นมารวมฉันในนี้ ดูหมดนะ รู้หรือไม่ว่าเราดูหมด วงกรรมฐานด้วยกันนั้นละดูกัน ที่อื่นเราไม่ดู ไม่ใช่เขตแดนที่เราจะดู เพราะเกี่ยวข้องกันก็คือวงกรรมฐาน เราดูจริงๆ ละ ฉันด้วยความเห็นภัยหรือฉันด้วยความเปล็ดเปล็น ฉันด้วยความลึ้มเนื้อลึ้มตัว หรือฉันด้วยความจำเป็นของธาตุชั้นธที่บำรุงกันระหว่างอาหารกับธาตุชั้นธของเรา หรือฉันเพื่ออะไร มันก็ดูกันไปหมด นี่ละเรื่องธรรมท่านสอดส่องหมด

เพราะฉะนั้นท่านผู้มีธรรมในใจท่านจึงไม่ตื่นตัว ท่านไม่ลึ้ม ไม่ลึ้มอะไรทั้งนั้น หละ ไม่หลง จะมีมากน้อยกองเท่าภูเขาหรือใหญ่กว่าภูเขาท่านก็ไม่หลง ท่านไม่ตื่น ท่านทราบหมดตลอดทั่วถึงด้วยธรรมครอบไปหมด ดูไปหมดเลย เมื่อเป็นเช่นนั้นการปฏิบัติของท่านเป็นความราบรื่นโดยหลักธรรมชาติ ไม่ต้องบีบไม่ต้องบังคับ คือความเคยชินของธรรมในใจพาให้เป็นไป เรียบร้อยไปหมดเลย นี่ละผู้ปฏิบัติเพื่อกำจัดกิเลส ท่านทำของท่านอย่างนั้น ท่านไม่ได้ทำด้วยความฟุ้งเพื่อห่อหุ้ม หลงลึ้นหลงปาก หลง

อาหารการขบการกิน หลงอดีตเรากลากที่เขามาถวายบูชามากน้อย เป็นบ้าไปเลย ท่านไม่หลง

เหล่านั้นเป็นนั่น ๆ ธรรมกับใจ กิเลสกับใจที่เป็นข้าศึกหรือเป็นคุณต่อกันอยู่กับใจ ท่านจะดูจุดนี้มากกว่า อะไรที่เป็นภัยต่อใจก็คือกิเลส เมื่อมันหนักเข้า ๆ ก็ทำให้จิตใจอ่อนแอท้อแท้ลงไป เหลวไหลไป ถ้าธรรมมีหนักมากกิเลสก็ค่อยจางไป ๆ จิตใจก็ค่อยดีดขึ้นมา มีความสงบร่มเย็น นั่นเป็นอย่างนั้นการปฏิบัติประกอบความพากความเพียร ทุกอย่างที่พูดมานี้เอาจริงเอาจังทุกอย่างนะ เราไม่ได้ทะเลาะแหยะ พิจารณาย้อนหลังนี้ว่าได้ท้อแท้อ่อนแอในความพากเพียรตรงไหนไม่มี บอกว่าไม่มี มีแต่ขยะ ๆ อย่างนั้นมันก็ทำได้

คือระยะแก่มานี้กับเราดูเรากำลังหนุ่มน้อยนั้น กำลังพืดกำลังเหวี่ยงกับกิเลสอยู่ นั้นมันเอาเป็นเอาตายเข้าว่า ไม่ได้ดูป่าช้าแหยะเวลานั้น นี่เวลามันแก่แล้วมันย้อนหลังไปดูนี้ โห ขยะ ๆ เหมือนกัน อย่างนั้นมันก็ทำได้ ๆ คิดย้อนหลังเป็นอย่างนั้น ที่จะคิดว่ามีความอ่อนแอท้อแท้ในทางความพากความเพียรนี้ไม่ปรากฏ พูดจริง ๆ นะ ถึงจะล้มลุกคลุกคลานก็ดิ้นชั้ดกันในระดับล้มลุกคลุกคลาน ให้อ้อยไม่ถอย เอากันอยู่นั้น ถึงขนาดน้ำตาร่วงบนภูเขาที่เคยได้เล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง สู้กิเลสไม่ได้ สติตั้งล้มผล็อย ๆ ๆ ตั้งเท่าไรล้มเท่านั้น ไม่อยู่ สติตั้งไม่อยู่ ความเพียรไม่มี ถ้าลงสติตั้งไม่อยู่แล้ว ความเพียรไม่มี

ถ้าสติตั้งได้มากได้น้อยความเพียรมี สติตั้งสนิทแล้วกิเลสไม่เกิด ถ้าลงสติที่ตั้งเข้าไปในจิตใจดี ๆ แล้วกิเลสจะไม่เกิด มันจะมีเท่าไรก็เกิดไม่ได้ เพราะกิเลสนี้เป็นฝั่งมหาสมมุติมหานิยมจริง ๆ ถ้าลงสติดีแล้วกิเลสจะเกิดไม่ได้ วันยังค่ำก็ไม่เกิด นี่ทำแล้วนะ เอา ไม่ยอมให้เปลอ หาหลักหาเกณฑ์ทดสอบเจ้าของมันเป็นอย่างไรจิตจึงเป็นอย่างนี้ พิจารณาทดสอบ ลงจุดไหนแล้ว เอา ปลงใจลงจุดนี้ เอาจุดนี้ให้เต็มเหนี่ยวก่อน ให้เห็นเหตุเห็นผลกันเสียก่อน ถ้าจะปล่อยวางหรือไม่ปล่อยวาง ถ้าจะเสริมขึ้นก็เสริม ถ้าไม่เสริมหรือจะปล่อยวางเอาวิธีใหม่ก็เอา ชั้ดกันอย่างนั้น ไม่เช่นนั้นไม่ทันกับกิเลส

เรื่องของกิเลสนี้ แหม เหนียวแน่นมากทีเดียว ที่ท่านว่าวุสิต์ พุทธุมจริย์ กตกรณีย์ นี้กระเทือนสามแดนโลกธาตุของวิภูวน คือกิเลสเท่านั้นที่มีอำนาจเหนือโลกเหนือสงสาร ครองวิภูจักรวิภูจิตให้ตายกองกันอยู่นี้มีกิเลสเท่านั้น พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้วไม่มีอะไรเข้ามาผ่านหัวใจเลย คือใจพระอรหันต์ ตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วใจพระอรหันต์ไม่มีภัย ไม่มีอะไรที่จะมาช้องหัวใจท่านเลย ที่นี้เมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็ชั้ดที่กิเลส กิเลสเท่านั้นช้องหัวใจ ชั้ดหัวใจ ทิ่มแทงหัวใจ พอกิเลสขาดลงไปแล้ว

ไม่มีอะไรเหลือ โลง วางไปหมดเลย สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรจะวางยิ่งกว่าใจที่วาง จากกิเลส

นี่ละใจถ่วงได้ถึงขั้นนี้แล้ววางหมด อยู่ที่ไหนอยู่ได้ตายได้ ไม่มีปาช้า คำว่าตาย จะตายกำหนดอย่างไร ไม่มีกำหนดเลย มันพอกอยู่กับใจที่เป็นอันเดียวกับธรรมทั้งแห่ง แล้วเป็นอันเดียวกัน จึงไม่กำหนดกฎเกณฑ์ว่าจะไปตายที่ไหนไปเกิดที่ไหนไม่มี พอกอยู่กับนั้นหมด เมื่อพอกอยู่กับนี้แล้วไปคว่ำหาอะไร นั่นละจิตที่หลุดพ้นแล้วทุกอย่างจึงไม่คว่ำหาอะไร ตายแล้วจะไปเกิดที่ไหนๆ คว่ำหาอะไรทำไม ก็มันพอกอยู่กับหัวใจนี้ทุกสัต์ ทุกส่วนแล้ว ไม่คว่ำ เวลามีสีวิตอยู่ก็ดูกันไป สังขารร่างกายเจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อน ดูแลกันไป รักษากันไป สิ่งใดจะรักษาได้ก็รักษา รักษาไม่ได้ก็ปล่อยไปๆ เมื่อมันเต็มที่ รักษาไม่ได้แล้วสลัดปี๊วะเดียวไปเลย ท่านไม่ได้หวัง

เรื่องธาตุชั้นนี้มันก็ดินน้ำลมไฟเหมือนกับโลกทั่วๆ ไป พอสลายจากส่วนผสมของมันแล้วมันก็ลงไปเป็นดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟเท่านั้นเอง ไม่เห็นมีอะไร ใจที่บริสุทธิ์ล้วนๆ แล้วไม่พึ่งสิ่งเหล่านี้ ดินน้ำลมไฟไม่พึ่งกัน อาศัยกันไปเฉยๆ เราเป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์สุดส่วนแล้วไปพึ่งกับอะไร ถ้ายังพึ่งเขาอยู่จะเรียกว่าบริสุทธิ์ได้อย่างไร คำว่าพึ่งก็เพียงอาศัยธาตุชั้นธ้อยู่เพียงเท่านั้น ไม่ได้หวังพึ่งว่าเราบกพร่องที่ตรงไหนในจิตใจของเรา เป็นใจที่บริสุทธิ์ล้วนๆ นั่นละใจที่ได้ฝึกฝนอบรมเต็มที่แล้ว กระจ่างแจ้งเลย

ใครจึงอย่ามองข้ามใจนะ ใจเป็นของสำคัญมากที่สุด พวโลกให้เกิดตายกองกันอยู่นี้ทุกภพทุกชาติไม่กำหนดกฎเกณฑ์ว่าภพใดชาติใด นรกอเวจีมันเกิดได้หมด ตายได้หมด เสวยกรรมได้หมด สวรรค์พรหมโลกมันไปมันขึ้นมันลงของมันอยู่อย่างนั้น วิธีของจิตของใจที่เป็นนักท่องเที่ยว ที่นี้เวลาฟาดอันนี้ให้ขาดสะบั้นลงไปแล้วมันจะไปทางไหนมันก็รู้ ขาดหมด ไม่มีทางไป มีแต่ความบริสุทธิ์ล้วนๆ จะไปหาอะไร มันพอกอยู่กับหัวใจทุกอย่างแล้วไม่ไป อยู่ที่ไหนก็อยู่ไปกินไปนอนไป ทนธาตุทนชั้นนี้ก็ทนกันไป อย่างนั้นแหละ รักษากันไป เมื่อถึงกาลแล้วเหวอ ไปไม่ได้แล้วเหวอสลัดปี๊วะเลย หายเสียบ ไม่มีอะไรเป็นห่วง

เวลามีสีวิตอยู่นี้ก็คือเรื่องธาตุเรื่องชั้นธาตุอยู่ปากิน พาหลับพานอน พาขับพาถ่าย เป็นกังวล ทั้งๆ ที่ใจบริสุทธิ์แล้วก็ยังต้องได้เป็นกังวลความรับผิดชอบในธาตุในชั้นธ้อยู่ พอสุดขีดของมันแล้วธาตุชั้นธ้อยู่ไม่รอดแล้วสลัดปี๊วะไปเลย นั่นละท่านว่าอนุปาติเสสนิพพาน เรียกว่านิพพานล้วนๆ ไม่มีสมมุติเข้ามาแฝงเลย อย่างพระอรหันต์ท่านถึงนิพพานทั้งเป็นแล้วแต่ธาตุชั้นธ้อยู่ที่รับผิดชอบของท่านยังมี จึงเรียกว่าอนุปาติเสสนิพพาน จิตถึงนิพพานแล้วแต่ธาตุชั้นธ้อยู่ยังต้องรับผิดชอบกัน นี่ก็เป็นความกังวลอันหนึ่งของมัน

อยู่ แต่พอธาตุชั้นธัญถูกสลัดลงไปหมดโดยสิ้นเชิงแล้ว อนุปาติเสสนิพพานก็มาเอง อนุปาติเสสนิพพานคือพระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ท่าน

คำว่าตายเกิดตายกองกันนี้มีมากเท่าไรพิจารณาดูซิ ในวิภวณอันนี้ทั้งเราทั้งเขาตายเก่าตายใหม่ตายทับตายถมกันก็กัปก็กัลป์นับไม่ได้ ถ้าหากว่าไม่สร้างความดีความดีให้เป็นเสบียงอันดีงามเพื่อจุดลากขึ้น ๆ จะไม่มีวันพ้นจากความตายกองกันอยู่ในภพชาติต่าง ๆ ได้รับความทุกข์ความทรมานหาประมาณไม่ได้แน่ จะต้องเป็นอย่างนั้นเรื่อย ๆ ไป ผู้เห็นการณ์ไกลให้คิดถึงความดีงาม เพื่อเป็นเสบียงของจิตได้จุดลากตนเองให้หลุดพ้นไปโดยลำดับลำดับ ต่อไปก็พ้นได้ดังพระพุทธเจ้า-พระอรหันต์

ท่านก็เป็นเหมือนเราๆ ท่านๆ แต่ก่อน ท่านมีกิเลสอยู่เหมือนกัน แต่เวลาชกฟอกหนักเข้าๆ ถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วก็ถึงนิพพานได้เลย จิตดวงนี้เป็นจิตที่ควรแก่การอบรมเหมือนกัน ชกฟอกให้สะอาดสะอาดอันไปได้เหมือนกัน ถ้าไม่นอนตายอยู่เฉยๆ ฝึกฝนได้ละเอียดใจของเรา อย่าพ่ายอยู่พากิน พาลหลับนอน พอสับวันสับคืนวันแจ่ม วันนี้มีดี นับวัน นับคืน นับปี นับเดือนอยู่เฉยๆ นับแจ่มมันเกิดประโยชน์อะไร ดูหัวใจเจ้าของมันขาดทุนสูญดอกหรือมีกำไรอะไร ให้ทดสอบตัวนี้ด้วยซิ

เราเป็นผู้รับผิดชอบ มีดีแจ่มเขาไม่รับผิดชอบกับใครนะ เขามีมีดีมีแจ่มมาตั้งกัปตั้งกัลป์เป็นอย่างนี้เรื่อยมา แต่จิตใจกับความดีความชั่วนี้มันรับผิดชอบกันตลอดมา ถ้าทำความชั่วมากไปไหนก็มีแต่ความทุกข์ความทรมาน ภพที่เขาบุญมีกุศลเขาไปอยู่ เสวยสมบัติอันดีงามของเขา เราไปเสวยแต่บาปแต่กรรมความทุกข์ความทรมานมันเข้ากันได้หรือ ให้พากันพิจารณาเสียนะ คำสอนเหล่านี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้ามันผิดไปไหน มันผิดอยู่กับพวกเรานี้

เวลานี้ให้แก่พวกเรา อย่าไปแก้คำสอนของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นความถูกต้องดีงามเรียบร้อยแล้ว ทุกบาททุกบาทออกมาจากสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วทั้งนั้น อย่าไปแก้ไปไข ให้แก้ไขตัวเองที่ไม่ดีตรงไหนให้แก้ตรงนั้น ถ้าไม่แก้ตรงนี้จะผิดไปตลอดตั้งกัปตั้งกัลป์ ตายจมกันอยู่อย่างนี้ ภพนี้เราก็อทราบแล้วว่าเราเป็นภพมนุษย์ก็ยังมีดีอยู่แล้วเพื่อมันมาเป็นภพเปรตภพผี ภพนรกอเวจีเข้าใจใจของเราดวงนี้แล้วจะเป็นอย่างไร ให้พากันคิดเสียตั้งแต่บัดนี้ ถ้าไม่คิดจะตายทิ้งเปล่าๆ นั้นแหละ

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของจอมปราชญ์ผู้เลิศเลอ ได้เป็นพระพุทธเจ้ามาสอนโลกด้วยสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วทุกอย่าง พวกเรามันมีแต่ความผิดๆ พลาดๆ เต็มหัวใจ หัวใจพระพุทธเจ้ามีแต่ความสะอาดสะอาดอัน โลภวิหิงสาทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง สามแดนโลกธาตุทรงรู้แจ้งหมด นั่นความรู้ของพระพุทธเจ้า แต่ความรู้ของเราเนี่ยมันตีบตันอันตื้น ตามีอยู่ที่ตาก็ตามแต่ตาในคือใจมันบอด มันไม่สนใจในศีลใน

ธรรม สนใจแต่เรื่องบาปเรื่องกรรม ตายแล้วก็กรรมนั้นละไปเป็นกรรมเป็นเวรต่อตัวของเราเอง จะไปเป็นต่อผู้ใด ใครทำบาปบาปนั้นแหละไปเป็นคู่กรรมคู่เวรกัน ใครทำบุญก็คู่ฟังเป็นฟังตาย ให้เลือกเอาทั้งสองนี้

เวลานี้เรามีชีวิตอยู่อย่าปล่อยวางเฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์ ชาตินี้รู้กันชัดเจนแล้วว่าเป็นชาติมนุษย รู้ทั้งดีทั้งชั่ว ทั้งบุญทั้งบาป มีหน้าซำยังได้พบพุทธศาสนาเป็นศาสนาของศาสดาที่เลิศเลอสุดยอดในโลกนี้แล้ว ให้นำมาปฏิบัติ นอกนั้นก็ถือเป็นกฎเป็นเกณฑ์เป็นคำสอนที่แท้จริงไม่ได้ คำสอนพระพุทธเจ้านี้เป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกบททุกบาท ทุกชั้นทุกภูมิของธรรม ส่วนนอกนั้นไม่แน่ มีแต่กิเลสมันสอน สอนอะไรมันมีแต่ลากลงๆ กิเลสลากลง ธรรมลากขึ้นไป สดทำยก็แพ้กิเลส มีแต่กิเลสชนะตลอด ไปที่ไหนยกธงขาวไปเต็มตัวๆ มองไปเห็นมีแต่ธงขาว ธงขาวอะไรธงขาวที่ไหน ธงขาวหมอบราบให้กิเลส ธงแดงต่อสู้กับกิเลสมันไม่ค่อยมี

อย่างมากก็มีธงเหลืองบ้างนี่นั่งอยู่ตามนี้ มันเหลืองแต่สีเสื้อก็ไม่ทราบ ตัวมันเป็นธงขาวหมอบราบก็ไม่รู้นะ เราไม่แน่ ให้พิจารณาเอาเอง อันนี้เราไม่มีความรู้หลักนักปราชญ์ฉลาดแหลมคม ให้เจ้าของไปวินิจฉัยดูเสื้อเจ้าของที่ใส่อยู่นี้เหลืองๆ มันเป็นอย่างไร หัวใจของเรามันมีพอเหลืองๆ บ้างไหม หรือมันใจดำปี๋ ใช้ไม่ได้จะอย่างนั้นเอาละวันนี้ พุดเท่านั้น เหนื่อย

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ